

Arrest

**nr. 51 128 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 mei 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoeker in het huwelijk met D.G, van Belgische nationaliteit.

Op 10 mei 2004 dient verzoeker een aanvraag tot het bekomen van een visum - gezinshereniging op de Belgische ambassade te Turkije.

Op 14 maart 2005 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Op 24 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest 9585 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 7 april 2008 het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 24 oktober 2005.

Op 3 september 2008 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Op 2 februari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest 30 867 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 augustus 2009 het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 2 februari 2009.

Op 25 november 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Er wordt verzoeker een verblijfskaart afgeleverd op 25 april 2010.

Op 31 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K., M., geboren te (...) en van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,4° van de van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Betrokkene diende op 17.06.2005 een aanvraag gezinshereniging in die werd geweigerd op 24.10.2005. Op 03.09.2008 dient betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging die voor de tweede maal wordt geweigerd op 02.02.2009.

Op 25.11.2009 diende betrokkene voor de derde maal een aanvraag gezinshereniging in en had als gevolg hiervan sedert 25.04.2010 recht op een F - kaart.

Uit het samenwoningverslag dd 09.05.2010 blijkt echter dat betrokkene niet meer op het gezamenlijke adres woont sedert 15.04.2010. Betrokkene verklaart zelf dat er ruzie zou zijn in de relatie en dat ze uitgepraat zouden zijn. Men kan dus evenmin nog spreken van een gezinscel, De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 28.04.2010 ingeschreven staat op een ander adres.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. “

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is (schending van de formele motiveringsplicht) en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren.

De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat dit in casu niet is gebeurd. Het turkse huwelijksleven is niet te vergelijken met een Belgisch.”

3.2 In de repliekmemoorie volhardt verzoeker in de uiteenzetting van het middel.

3.3 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing het door hem opgeworpen middel artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet schendt.

Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°; wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Verzoeker betwist niet dat hij op 25 april 2010 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing trekt verzoekers verblijfskaart in met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en verweerder stelt vast dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Verweerder motiveert in de beslissing: *“Uit het samenwoonstverslag dd 09.05.2010 blijkt echter dat betrokkene niet meer op het gezamenlijke adres woont sedert 15.04.2010. Betrokkene verklaart zelf dat er ruzie zou zijn in de relatie en dat ze uitgepraat zouden zijn. Men kan dus evenmin nog spreken van een gezinscel,*

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 28.04.2010 ingeschreven staat op een ander adres.”

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij niet meer op het gezamenlijke adres woont en ingeschreven staat op een ander adres. Evenmin betwist verzoeker zijn verklaring dat er ruzie zou zijn in de relatie en dat ze uitgepraat zouden zijn. Waar verzoeker stelt dat een Turks huwelijksleven niet te vergelijken is met een Belgisch huwelijksleven toont verzoeker niet aan dat er nog sprake is van een gezinscel. De Raad merkt op dat, met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, het volstaat dat uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd. De formele motiveringsplicht houdt enkel in dat de bestuurde de gronden waarop de kwestieuze beslissing is gesteund erin kan terugvinden. Verzoeker weerlegt met de loutere verwijzing naar het “Turkse huwelijksleven” de motieven in de bestreden beslissing niet, noch ontkent hij de motieven. Een schending van formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Vervolgens merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen nadat een onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de verplichting van verzoeker een gezinscel te onderhouden met zijn echtgenote. Het is niet kennelijk onredelijk dat verzoeker op basis van de stukken waarover hij kennis had (samenwoningverslag van 9 mei 2010 en rijksregister) tot de conclusie is gekomen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en evenmin van een gezinscel. De Raad stelt vast dat verzoeker aan de hand van de uiteenzetting in het middel niet aantoont dat de feiten niet op behoorlijke en zorgvuldige wijze werden vastgesteld en evenmin dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker en zijn echtgenote hebben echtelijke problemen zoals hij zelf verklaarde.

Dat, algevolg van de beslissing ddgenomen ten aanzien van verzoeker, hij en zijn echtgenote van definitief van elkaar zullen worden gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op gezinsleven. Zij trachten zich te verzoenen.

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht van de uitgezette.

Het arrest Sen erkent in artikel 8 EVRM ook de overheidsverplichting om een familielid te laten overkomen dat nog geen verblijfsrecht in de betrokken verdragsstaat had. Het betreft hier wel gezinshereniging en geen gezinsvorming. A fortiori moet bestaand gezinsleven beschermd worden, ook rekening houdend met de rechten en belangen van de andere gezinsleden die door de uitzetting worden geraakt”. Dat door verzoeker geen enkele afweging is gebeurd tussen enerzijds de ernst van de beslissing en anderzijds verzoekers recht op zijn gezinsleven in België.

Dat de beslissing die een verwijderingsmaatregel inhoudt, wel degelijk een schending inhoudt van het art. 8 E.V.R.M., nu verzoeker en zijn echtgenote sedert jaren elkaar kennen en een hecht gezin vormden.

Verzoeker merkt verder op dat hij zich inspant om zich in de Belgische samenleving te integreren.

Zo verwijst verzoeker naar zijn vroegere tewerkstelling . Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf.”

3.5 In de repliekmemoorie volhardt verzoeker in de uiteenzetting van het middel.

3.6 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt opgemerkt dat uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op de schending van artikel 8 van het EVRM dat het recht op een gezinsleven vrijwaart. Bovendien is de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet absoluut. Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling een staat kan verplichten om hem een

verblijfsrecht toe te staan op basis van het loutere feit dat hij er voor opteert te verblijven bij een persoon die zich rechtsgeldig in die staat mag ophouden. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te behouden op basis van zijn huwelijk. Hoger werd reeds aangetoond dat dit niet het geval is. Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de motieven van de bestreden beslissing correct zijn. De inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken, in zoverre die al zou bestaan, en dat zijn private belangen (waar verzoeker verwijst naar zijn integratie in de Belgische samenleving en de vroegere tewerkstelling) dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Verzoekers beschouwingen nopens een mogelijke verzoening en het vormen van een hecht gezin worden niet aangetoond, laat staan gestaafd aan de hand van stukken. Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar een "*aanvraag om machtiging tot verblijf*" dat niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en evenmin blijkt uit een stuk in bijlage bij het verzoekschrift waaruit de indiening van zulke aanvraag zou blijken. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonbaar een feitelijk gezin te vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, noch toont hij aan dat het zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN